

Toespraak Dominiek Lootens – Brusselcongres – 1 december 2013

Dames en Heren,
Vrienden, nationalisten,

De verfranste Vlaming en Brusselaar Jacques Brel bezong ooit deze stad als een bruisende stad. Als een stad waar werd gefeest en gedanst. In de bewerking van Liesbeth List klinkt het: “Brussel was toen nog vrij en vrolijk”. Tussen 1850 en 1950 was Brussel inderdaad een zwierige stad, de stad waar Victor Horta meesterwerken bouwde. De stad ook waar menig wereldberoemd stripfiguur tot leven kwam.

In de jaren 50 van de vorige eeuw was Brussel inderdaad nog een bruisende stad; een stad vol leven die reikhalzend uitkeek naar de Expo van 1958. Een stad vol winkels en cafeetjes, met maar liefst 121 bioscopen. Een stad waar naast Frans ook veel Nederlands werd gesproken, en waar de Brusselaars zich nog echt thuis konden voelen. Een stad waar je ‘s avonds na een laatste glas geuze in een van de vele, gezellige volkshoeven de laatste tram naar huis kon nemen, zonder je onveilig te moeten voelen. Het was de stad van de poesjenel bij Toone, toen nog in de Marollen. Een halve eeuw later blijft er van dat beeld weinig over.

Velen onder U hebben deze voormiddag zelf met eigen ogen kunnen zien dat deze stad op heel wat plaatsen lelijk verminkt is. Brussel is geworden tot een stad waar er vaak weinig reden tot feesten is. De werkloosheid scheert ongekend hoge toppen, en wie al ooit eens de pech heeft gehad om met de wagen in Brussel verzeild te geraken, weet dat de mobiliteit in deze stad eerder een verhaal van immobiliteit is. Om nog maar te zwijgen over de openbare netheid of de onveiligheid in Brussel, de verloedering en de vervreemding.

Naar de oorzaken van dat alles moeten we niet ver zoeken. Jarenlang wanbeleid heeft van Brussel de stad gemaakt die ze nu is. Eerst werden de Brusselse Vlamingen op taalkundig vlak achtergesteld. Vanuit francofone hoek kwam er bijvoorbeeld fel protest tegen de taalwetgeving, die in Brussel het Nederlands en het Frans op gelijke voet plaatste. Vlamingen werden tweederangsburgers in eigen stad. En wanneer dan de immigratiedeuren wagenwijd werden opengezet, werden wij Vlamingen voortaan behandeld als derde- of vierderangsburgers in eigen land.

En vergis U niet, die massale immigratievloedgolf in Brussel is er doelbewust gekomen. Huidig PS-voorzitter Paul Magnette steekt in zijn boekje “Grandeur et misère de l’idée nationale” de loftrumpet over de Molenbeekse PS-marxist Philippe Moureaux. Die heeft namelijk, volgens Magnette, begrepen dat het Brusselse socialisme multicultureel moet zijn. Magnette schrijft zelfs letterlijk dat Moureaux heeft ingezien dat de immigranten ‘het nieuwe proletariaat’ vormen. De Franstalige partijen, met de PS op kop, hebben dan ook bewust de massa-immigratie naar Brussel in de hand gewerkt, omdat ze beseften dat ze al die vreemdelingen als kiesvee konden inzetten. Iets wat intussen als een boemerang in het eigen gezicht is teruggekeerd. De Franstalige PS’ers zoals een Moureaux zijn intussen op de

kieslijsten en in het Hoofdstedelijk Parlement al lang vervangen door de Emir Kirs, de Rachid Madranes, de Mohamed Azzouzis, de Jamal Ikazbans en de Ahmed El Ktibis van deze wereld.

De autochtone Franstaligen beginnen dat trouwens meer en meer te beseffen. Hun Franse cultuur is al lang niet meer de leidende cultuur in Brussel. Ook hun kinderen worden op de Brusselse metro en trams geconfronteerd met de multiculturele verrijking. Ook hun kleinkinderen zitten nu in klaslokalen waar ze vaak als enigen nog een westerse achtergrond hebben. Meer en meer Franstaligen in Brussel beginnen in te zien dat **niet** Vlaanderen laat staan het Vlaams Belang de vijand is. Meer en meer zien ze in dat iedere hoop op beterschap voor de stad trouwens enkel van Vlaanderen kan komen. Ze beginnen ook in te zien dat tweetaligheid geen lelijk beest is. Dat integendeel een gedegen kennis van het Nederlands en wederzijds respect tussen Vlamingen en Franstalige Brusselaars in ons beider voordeel speelt. Meer en meer Franstaligen in Brussel kunnen zich vinden in de duidelijke en realistische oplossingen van het Vlaams Belang.

Wat ons betreft, moeten we die Franstalige Brusselaars dan ook beschouwen als Vlamingen. Weliswaar verfranste Vlamingen, maar toch Vlamingen onder de Vlamingen. In tegenstelling tot de traditionele partijen, geloven wij niet in de artificieel gecreëerde, onbestaande Brusselse gemeenschap. Die bruxellitude is slechts een zoveelste poging om de band tussen Brussel en de rest van Vlaanderen door te snijden.

Vrienden nationalistes, de uitdrukking 'zich een vreemde in eigen stad voelen' is de Brusselaar helaas op het lijf geschreven. Sedert enkele decennia is Brussel het slachtoffer van een tsunami aan vreemdelingen. Bijna 7 op de 10 Brusselaars is vandaag de dag van vreemde origine, met alle gevolgen van dien. Vroegere Brusselse volkswijken zijn ware vreemdelingenghetto's geworden. Onze eigen kinderen worden in onze Vlaams-Brusselse scholen verplicht om halal te eten. Radicale vzw's en moskeeën worden met belastinggeld gesubsidieerd om in onze straten de haat tegen het westen te propageren.

En dat alles uiteraard met de welwillende steun van de diverse overheden die dit land rijk is. Zo mocht enkele weken geleden een hoop uitgewezen asielzoekers in Brussel onder de begeleiding van de politie de kleine Ring bezetten – spijtig voor zij die wél werken - en dat allemaal onder de slogan 'we want justice'. Wel goede vrienden, uiteraard heb ik niets tegen het feit dat uitgewezen asielzoekers politiebegeleiding krijgen; maar dan wel liefst in de richting van het gesloten opvangcentrum of nog beter: naar de militaire luchthaven van Melsbroek. Dat zou pas 'justice' zijn!

Want laat ons vooral niet vergeten dat de vele tienduizenden illegalen in Brussel enorm wegen op deze stad. Ze kosten ons als belastingbetaler om te beginnen handenvol geld. De aanwezigheid van vele tienduizenden illegalen in onze stad zorgt ook voor een enorme overlast bij de bevolking. Ze hokken samen in verloederde panden; een deel ervan bezondigt zich aan criminele feiten of zorgt via zwartwerk voor oneerlijke concurrentie op de arbeidsmarkt... Het is zelfs zo ver gekomen dat de daklozen vorige week op straat moesten blijven slapen omdat illegalen hun plaats in de winteropvang innamen.

Neen, vrienden, Brussel gelijkt in niets nog op die bruisende stad van weleer. Het is dus niet verwonderlijk dat de Vlaamse aanwezigheid in Brussel jaar na jaar verder afkalft. En veel beterschap ligt nog niet direct in het vooruitzicht, integendeel. Uit een onderzoek dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie uitvoerde, blijkt dat maar liefst 15% van de Brusselse Vlamingen concrete plannen heeft om binnen de 5 jaar Brussel te verlaten. Onder meer omdat jonge Vlaamse gezinnen in de hoofdstad voor hun kinderen nauwelijks nog plaats vinden in de Nederlandstalige scholen, wegens voorrang voor anderstaligen en zogenaamde kansarmen. Omdat door de aanwezigheid van grote groepen kinderen die geen of nauwelijks Nederlands begrijpen, de kwaliteit van het onderwijs er veel lager ligt dan in de rest van Vlaanderen. Het is zelfs zo ver gekomen dat leerkrachten bij oudercontact met pictogrammen moeten werken, om duidelijk te maken wat ze willen zeggen.

Kortom, vrienden, waar Vlamingen vroeger graag naar Brussel kwamen voor het culturele aanbod, voor de sfeer van de bruisende stad, of voor de kwaliteit van ons onderwijs, willen diezelfde Vlamingen nu Brussel verlaten omwille van het multiculturele aanbod, de sfeer van onveiligheid en verloedering, en het feit dat ze hun kinderen nu liever buiten Brussel laten school lopen.

Het is met andere woorden na een kwarteeuw tijd dat er een einde komt aan het funeste VGC-beleid in Brussel. Een einde aan de politiek van de Chaberts, de Anciaux, de Vanhengels, de Smets en de De Lilles. Een beleid dat niet de belangen van de Brusselse Vlamingen verdedigt maar liever geld steekt in het financieren van zogenaamde schimmige zelforganisaties van allerhande pluimage. Een beleid dat niet investeert in de noden van onze Vlaamse senioren in Brussel – en geloof me, die zijn groot – maar dat liever een “gids” financiert, een dik boek dat massaal wordt verspreid en dat uitlegt hoe illegalen aan eventuele controles kunnen ontsnappen om hun illegaliteit te bestendigen. Een beleid dat zogenaamde interculturele bemiddelaars betaalt om Marokkanen en Turken in de Brusselse ziekenhuizen verder te helpen maar niets doet voor de Vlamingen die in dezelfde ziekenhuizen – in weerwil van de wet - niet in hun eigen taal worden geholpen. Een beleid dat subsidies aan het Vlaams Komitee voor Brussel en zijn tijdschrift De Brusselse Post ontnemt omdat het te kritisch is voor de politieke keuzes van het VGC-college. Een beleid dat meer gericht is op het bestendigen van de eigen postjes dan op het strijden voor de Vlaamse rechten in onze hoofdstad.

Dames en Heren,

Het toppunt van al is dat het niet enkel de autochtone Brusselaars zijn die zich niet gelukkig voelen in deze stad. Enkele jaren geleden woonde ik in het Molenbeekse Gemeenschapscentrum de Vaartkapoen een VGC-studiedag bij over welzijn bij wat men “nieuwkomers” noemt. Uit het referaat van een Marokkaanse experte die er het woord voerde, leerde ik dat één van de voornaamste oorzaken van medische problemen bij Marokkaanse vrouwen in Brussel te zoeken is in het feit dat ze ... heimwee hebben. Wel vrienden, ik kan de Brusselse multiculturele welzijnssector alvast geruststellen: daar bestaat een héél goede oplossing voor !

Dames en Heren,

Toen Brussel in 1989 het statuut van derde Gewest kreeg, dacht de Brusselse politieke kaste dat daarmee de problemen eindelijk zouden opgelost geraken. De creatie van Brussel als derde gewest is echter de grootste fout die de Vlaamse politici ooit hebben gemaakt. Met de welwillende steun van de toenmalige CVP, SP, PVV en de onmisbare Volksunie werden de Vlamingen in dit land plots een politieke minderheid, door tegenover het Vlaamse gewest twee in hoofdzaak Franstalige gewesten te stellen. Als enige partij heeft het Vlaams Blok toen sterk geageerd tegen deze voor de Vlamingen nefaste staatsvorming, en als enige partij blijft het Vlaams Belang zich verder verzetten tegen het doorknippen van de band tussen Brussel en de rest van Vlaanderen.

Maar de creatie van Brussel als derde gewest is ook enorm nefast geweest voor Brussel zelf. De Brusselse politici verkondigden dat ze het zelf allemaal beter zouden kunnen, en dat het met Brussel de goede richting zou uitgaan eens ze alles zelf hadden te beslissen. Twintig jaar lang hebben de architecten van het Derde Gewest de kans gekregen om aan te tonen dat ze het inderdaad beter zouden doen. Twintig jaar lang hebben de traditionele partijen de kans gekregen om inderdaad wat te doen aan de Brusselse problemen. Twintig jaar lang hebben ze gefaald. De cijfers bewijzen dit. In 1989 was zowat 30% van de Brusselaars van vreemde afkomst. Twintig jaar later is dat bijna 70%. In 1989 leefden zowat 6.000 Brusselaars van een leefloon. Nu zijn er dat bijna 30.000. Vandaag groeit één kind op drie in Brussel op in armoede. In de rest van Vlaanderen is dat één op tien. In 1989 bedroeg de werkloosheidsgraad in Brussel 12%. Vandaag meer dan 20 %. Twintig jaar eigen Brussels en voornamelijk socialistisch beleid is voor Brussel een catastrofe gebleken.

Na 25 jaar Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, waarvan 19 jaar onder PS-bestuur met Charles Picqué als minister-president, is het bilan ronduit dramatisch. Sommige misnoegde PS'ers zien dat trouwens zelf ook in. Zo omschrijft oud PS-coryfee Merry Hermanus – u weet wel, de man die destijds met een valies vol Agustasmeergeld door Europa toerde om het in veiligheid te brengen - in een pas verschenen boek de gewezen Brusselse minister-president Picqué als de man van de grote plannen die nooit uitvoering krijgen. Hij schrijft letterlijk : 'Wat een plannen, wat een projecten gedurende twintig jaar en toch, wat een angstwekkende degradatie van de stad.'

Waar anderen gefaald hebben, is het tijd om nieuwe wegen in te slaan. Daarom zijn de oplossingen die het Vlaams Belang in de teksten van dit Brusselcongres aanbiedt, de enige aanvaardbare en de enige valabele oplossingen. In tegenstelling tot anderen, verzet het Vlaams Belang zich uitdrukkelijk tegen het invoeren van een subnationaliteit in Brussel. Neen, wij willen niet dat de Brusselaar verplicht moet kiezen tussen een Vlaams dan wel een Waals systeem. Wij kunnen nu eenmaal niet aanvaarden dat op die manier de macht en invloed van het Waalse politieke systeem in Brussel nog verder zou toenemen. Wij hoeven geen uitbouw van Wallobrux. De Brusselaar heeft geen enkele affiniteit met Wallonië. Laat het duidelijk zijn: de Brusselaars willen geen Waals bestuur in hun stad!

Wij willen al evenmin een systeem dat het voortbestaan van België bestendigt. Wij gaan liever recht op ons doel af, en dat doel is duidelijk: een onafhankelijk Vlaanderen, met Brussel als hoofdstad.

Het grote verschil tussen onze visie en de teksten van anderen, beste vrienden, is dan ook dat de Vlaams Belang-visie op onze hoofdstad tot stand is gekomen in samenspraak met ons, Brusselaars, zelf. Onze congres teksten weerspiegelen ook wat de Brusselaars zélf denken en wensen. Onze visie is gedragen door de Brusselaars. Bij ons loopt er geen breuklijn tussen Brussel en de rest van Vlaanderen.

Vrienden nationalisten,

Brussel kent heel wat problemen. Deze zijn al voldoende aangehaald. Maar die problemen mogen ons niet doen besluiten dat we Brussel dan maar moeten opgeven, dat we Brussel zomaar moeten laten vallen. Integendeel: Brussel is levensnoodzakelijk voor Vlaanderen, net zoals Vlaanderen levensnoodzakelijk is voor Brussel. Brussel kan niet zonder Vlaanderen, omdat het er territoriaal en sociaal-economisch onmiskenbaar deel van uitmaakt. Maar Vlaanderen kan ook niet zonder Brussel. Brussel is het kloppende hart van Vlaanderen. Het is ons venster op de wereld. Het is in Brussel dat we ons naar de buitenwereld moeten kunnen tonen als een trotse Vlaamse natie, op weg naar haar onafhankelijkheid!

Het zou dan ook zinloos, dwaas en zelfs gevaarlijk zijn om Brussel te laten vallen. Geen zinnig mens geeft zomaar zijn eigen hoofdstad op. Hoevelen onder ons kregen in de Voerstreek slaag omdat we er betoogden omdat we Voeren Vlaams wilden houden? Wie van ons heeft geen sympathie voor onze taal- en volksgenoten in het huidige Frans-Vlaanderen? We hebben campagnes gevoerd in de ons ontstolen gebieden aan de taalgrens. Maar Brussel, onze hoofdstad, zouden we wél zomaar opgeven? Over ons lijkt!

Brussel opgeven is ook gevaarlijk. Het is maar al te dwaas te denken dat de Brusselse problemen zomaar stoppen bij de gewestgrenzen. In Aalst, Mechelen of Boom weet men maar al te goed dat de vreemdelingenproblematiek niet stopt aan de grens van Anderlecht, Jette, of Molenbeek. In Leuven, Grimbergen of Groot-Bijgaarden beseft men maar al te goed dat het rampzalige Brusselse mobiliteitsbeleid geen gewestgrenzen kent. In Overijse, Tervuren of Meise, maar ook in Liedekerke en in Aalst, ja zelfs aan de kust weet men maar al te goed dat de stadsvlucht van autochtone Brusselaars de verfransing van de rest van Vlaanderen verder in de hand werkt.

Het is met andere woorden noodzakelijk dat we politieke grip blijven hebben op de problemen die Brussel teisteren om deze ook in de rest van Vlaanderen te kunnen beheersen. We hebben als Vlaming dan ook de keuze. Of we laten Brussel vallen en we laten het beleid – het beleid dat een grote weerslag heeft op de rest van Vlaanderen – in handen van de marxist Philippe Moureaux, de moslimextremist Fouad Ahidar, en de totale nihilist Bert Anciaux; of we nemen het roer zélf in handen.

Kortom, Vlaanderen moet en kan investeren in Brussel. Niet door kritiekloos de bodemloze putten van het Brusselse socialistische wanbeleid te blijven vullen, maar door op een

rationele, zinvolle en transparante manier te investeren in het Brussel van morgen: een leefbare, veilige, aangename en ja – weer bruisende - hoofdstad van een vrij en onafhankelijk Vlaanderen.

Dat moet “Brussel morgen” zijn.

Dan is Brussel morgen onze stad.